

[Finansministeren.]

række har deltaget i Forhandlinger vedrørende Toldlove, vil vide, at en Lov, som udløber den 1. April, ikke kan være Genstand for Forhandling fra Januar til April. Anderledes er det i Aar, da Lovene gælder til Udgangen af Juni Maaned. Der vil ikke kunne ske nogen Skade paa noget som helst Omraade, om man nu drøfter Forslaget i en Maanedes Tid eller saa, idet ingen kan spekulere i disse Loves fortsatte Bestaaen eller Ophævelse, naar de først udløber den 1. Juli. Det er Grunden til, at man i Aar kan give sig mere Tid til Behandling af dette vigtige Forslag.

Det ærede Medlem Hr. Himmelstrup mente, at Administrationen havde taget sig Sagen temmelig let ved at forelægge et Forslag af saa ringe Omfang, men i Virkeligheden saa stort Indhold, og det ærede Medlem Hr. Munch-Petersen syntes ogsaa, der her var sket noget galt. Jeg vil sige, Administrationen har ikke noget Ansvar i saa Henseende. Administrationen har forelagt Forslaget for mig, saaledes som jeg har ønsket det, og naar det ikke er mere omfattende, er det efter mit Ønske. Man maa altsaa kritisere mig, hvis man ikke mener, det er udtømmende nok. Det siger jo i Virkeligheden tilstrækkeligt; der foreslaas, at Lovenes Gyldighed forlænges et Aar, og ved mangfoldige andre Lejligheder, hvor man forlænger en Lov et Aar, et halvt Aar, en Maaned eller lignende, kommer man jo med et Forslag, som ikke er mere omfattende end dette. Vil man gaa i Detailler, er der jo rig Anledning dertil, og de ærede Medlemmer, der ikke som det ærede Medlem Hr. Munch-Petersen har saa meget andet at tænke paa og derfor glemmer de Sager, der forhandles her i Rigsdagen, ved alle sammen, hvor de kan gaa hen og slaa Materialet op, uden at de behøver at finde en Række forskellige Love og Ændringer i disse.

Det ærede Medlem Hr. Himmelstrup talte saa om Tillægsafgiften paa Benzin og ønskede en Udtalelse fra mig om, hvorledes jeg stillede mig over for den Kommission, der nu arbejder med Vejloven, Motorafgiften o. s. v., idet det ærede Medlem sagde, at man kan jo ikke spise Kagen og samtidig beholde den. Nej, deri har det ærede Medlem Ret, og jeg synes ogsaa, det er ganske urimeligt, at andre vil begynde at spise den Kage, jeg i Øjeblikket er i Besiddelse af. Jeg har ikke inviteret de paa-gældende til at spise Kagen, og at de kommer selv og tager en saa stor Bid, som der her er Tale om, ja, tager det hele uden at levne det mindste til mig, der i dette Tilfælde

skulde være Værten, det synes jeg ikke er videre hensynsfuldt. Der er ingen, der har spurgt mig, om jeg kunde undvære disse Penge. Jeg har over for enkelte sagt, og det gentager jeg, at hvis man ønsker disse Midler anvendt til andre Formaal, ja, saa kan jeg i og for sig ikke have noget at indvende derimod, men jeg gaar ud fra, at inden det ærede Medlem tager denne Kage bort — saaledes kalder det ærede Medlem jo Benzinafgiften —, stiller man en anden paa Bordet, der i Værdi er af samme Art som denne her. Hvis man gør det, skal jeg ikke have det mindste imod, at det ærede Medlem Hr. Himmelstrup og hans Venner fortærer denne Kage. Det er noget, der siger sig selv, at naar Udgifterne paa det Finanslovsforslag, der er til Behandling her i Rigsdagen for Tiden, er saa store og omfattende, at de kræver disse Indtægter, saa kan Finansministeriet ikke undvære disse Penge, medmindre der skaffes andre Midler til Veje.

Det gælder ogsaa Spørgsmaalet om at afskaffe nogle af de indirekte Afgifter og erstatte dem med direkte Afgifter, hvad Venstre tidligere har talt om, og hvilket jeg har erklæret, at jeg vil være villig til at forhandle om. Saaledes som Forholdene ligger i Øjeblikket, kan jeg ikke se, at det Beløb, der her er Tale om, kan mindskes. Hvis man gør det, maa man være villig til, som det ærede Medlem Hr. Himmelstrup ogsaa sagde, at skaffe Midler ad anden Vej, idet det ærede Medlem udtalte, at Venstre var villigt til at gaa ind i en Forhandling med det for Øje at skaffe de nødvendige Midler til Dækning af Finanslovens Udgifter.

Det ærede Medlem talte endvidere om Loven af 15. Oktober 1932 og mente, at Venstre maatte ønske, at denne Lov ikke blev af permanent Art, men at man tværtimod maatte ønske visse Ændringer. Det ærede Medlem henviste til, at Loven ikke har givet saa meget, som var tilsigtet, og det er rigtigt. Da Lovforslaget blev vedtaget, regnede man med, at Loven vilde give 10 Mill. Kr. om Aaret, men for Aaret 1933 har den kun givet 8,6 Mill. Kr. Men naar det ærede Medlem heraf vil udlede, at hvis man ikke havde gennemført denne Bestemmelse, vilde f. Eks. Toldafgiften paa Fodtøjet have givet mere, end der nu var indkommet, saa er det muligt, hvis der kunde være skaffet Valuta til Veje, og hvis det var Formaalet, at der skulde importeres saa meget mere Fodtøj. Men naar det af forskellige Grunde ikke kan lade sig gøre — og jeg tror, det ærede Medlem er enig med os i, at man ikke kan ubegrænset